Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar – Birinci Kitap

Bölüm 6

Önceki Bölüm: Merovenjler

Benjaminler

Roma İmparatorluğu'nun tarihteki belki de en parlak dönemi sayılabilecek olan 1. yüzyılda, Orta Avrupa'da, Tuna Nehri dolaylarında yaşayan halk, Romalıların kendi ülkeleri üzerindeki egemenliğini tanımaya yanaşmamıştı. Vergi ödemeye karşı direnmiş hatta toplamaya gelenleri öldürmüşlerdi. Bu tutumları imparatorluğun iyiden iyiye canını sıkmaya başlamıştı. Başkalarına kötü örnek oluyorlardı.

Bu Orta Avrupalılar, Roma ordusu üstlerine yürüdüğünde ne yapacaklarını şaşırdı. Bunu hiç beklemiyorlardı. Romalılara karşı koyabilecek güçleri yoktu. Artık Tuna boylarında barınamazlardı. Romalılardan uzaklaşmak için kuzeybatıya doğru göçüp günümüzdeki Almanya'nın kuzeyine yerleştiler. Orada yeni bir devlet kurdular.

Bu yeni devlete, ilk kralının adı **Francus** olduğu için Frank Krallığı dendi.

* * *

5. yüzyıl başlarında, Orta Asya'dan çıkıp Karadeniz'in kuzeyinden batıya doğru ilerleyen Batı Hunlar, Tuna Nehri boyunca Avrupa kıtasının içlerine doğru sokulmuştu. Yer yer güneye de sarkıyorlardı. Neredeyse tüm kıtayı istilâ edecek gibiydiler.

Bu çevik ve güçlü Türk akıncıların karşısında durabilen yoktu.

Avrupalıların iki seçeneği vardı: Ya bildiklerinden çok farklı davranan bu savaşçılara boyun eğip onlarla iyi geçinme yolunu bulacak ya da buraları terk edip bir başka yere göçeceklerdi.

Önceki bölümde de değinmiş olduğumuz üzere; Avrupa kıtasında tarihte **"Kavimler Göçü"** olarak anılan sürekli bir hareketlilik oluştu. Ancak bunun bir tek Batı Hunların akınları nedeniyle gerçekleştiğini söylemek doğru olmaz. Ekonomik etkenler de vardı. Buna bir de akıncılar korkusu eklenince, yer değiştirme olayları karmakarışık bir hale gelmişti.

İşte bu sıralarda Franklar da batıya doğru kayıp Galya'ya yerleşmişti.

Galya'da Merovenjlerin adını aldığı 1. Merovech bir efsane kral olarak nitelenmişse de, Frankların ilk kralı Francus'tan söz edilişi, -önceki bölümde anlatmış olduğumuz şu Quinotaur söylencesini bir yana bırakırsak- bu ailenin çok daha önceki atalarının adlarının gayet iyi bilindiğini gösterir.

Özellikle 20. yüzyıl ortalarında Avrupa'daki soylu ailelerinin şecerelerine ilişkin araştırmalar, Merovenjlerin soy ağacında yer alanların tümünü belirgin bir hale getirmiştir.

Bu çalışmalarda, Ortaçağ boyunca hemen hiç kimsenin değil okumasına, şöyle bir görmesine bile izin verilmemiş birtakım eski kaynak kitaplar ile belgeler de incelenip, karşılaştırmalar yapılmıştır. Bereket bunlardan birçoğu yok edilmemiş, yüzyıllarca bir yerlerde gizlenmiş.

Nitekim hayretle karşılanabilirse de Franklar ve öncesiyle ilgili önemli eski kaynaklardan biri, 727 yılında yazılmış olan **"Liber Historiae Francorum"** *(Frankların Tarihinin Kitabı)* adlı bir kitaptır.

Frankların ve onlardan önceki Orta Avrupa krallarının soy ağacını izleyip, bunların geriye doğru nereye varacağını görmek, bu kitabın asal inceleme konusu bakımından çok önemlidir.

Fakat burada sözünü ettiğimiz soy ağacındaki herkesin adını teker teker sıralarsak, bugüne dek belki de hiç duymamış olabileceğiniz bir sürü kişinin adını boşu boşuna yazmış oluruz. Bu da okuyucu olarak sizi yormaktan başka hiçbir işe yaramaz.

Dolayısıyla, yüzyıllar boyunca süren bu soy ağacını izlerken atlaya atlaya gidecek, sadece diğerlerinden daha önemli sayılabilecek olan kişilerin adlarına değinmekle yetineceğiz.

İşin ilginç yanlarından biri, bu soy ağacında yer alan herkesin **"kral"** olarak nitelenmekte oluşudur.

Frankların ilk kralı Francus'un babası Antarius, "Sicambria kralı" olarak anılır. [Yüzyıllar öncesinde bir başka Francus daha var ama o pek önemli değil.]

Merovenjlere öncelik verilerek düzenlenmiş şecerelerde, ilk Sicambria Kralı 1. Marcomir'in babası 2. Antenor, "Kimmerlerin kralı" olarak gösterilir.

Bu durum, sözünü ettiğimiz soy ağacının doğruluğunu ortadan kaldırmaz; elbette gerçekten doğruysa... Ortada güvenilirsizlik doğuracak bir çelişki de yok gibidir. Sadece şu anlaşılmaktadır:

Merovenjler, 5. yüzyıl ortalarından sonra Frankların kralı olduğu için, bir kralın babasının da kral olması gerektiği varsayımıyla, bu soyun geçmişindeki herkes "kral" olarak anılmıştır.

Bunun bir başka nedeni ya da gerekçesi olamaz mı?

Olabilir. Nitekim bu kitabın sonraki bölümlerinde, "kral" sözcüğünün bir başka anlamda kullanıldığını da göreceğiz.

*** * ***

Bir an için elimizde kapsamı çok geniş, binlerce sayfalık bir tarih kitabı olduğunu düşünelim.

Bu kitabı ortalarında bir yerden açtık. Şimdi yapraklarını üçer beşer geriye doğru çeviriyor, bizim için önemli olabilecek bir yere rastlayacak olursak, orada kısaca duraklıyoruz.

Çok eski tarihlerde Kafkasların kuzey ve doğusunda yerleşmiş, zaman zaman Anadolu'ya da sokulmuş olan Kimmerlerin bir kolu, Karadeniz'in kuzeyinden batıya doğru göçerek bugünkü Macaristan dolaylarına yerleşmiş. Merovenjlerin şeceresinde, Sicambrialılar döneminden önceki ataları onların arasında yaşamış.

Bu nedenle Merovenjlerin soy ağacında kimilerinden "Kimmerlerin kralı" diye söz edildiği görülüyor. Aslında soy bağı bakımından hiçbir bağlantıları yok; Kimmerler başka, Merovenjlerin ataları başka. Sadece birlikte yaşamışlar. Dolayısıyla Merovenjlerin soyu Kimmerler gibi Karadeniz'in kuzeyine doğru değil, Orta Avrupa'dan güneydoğuya doğru uzanıyor.

Soy ağacında adı görülen bu kişilerden biri de M.Ö. 7. yüzyıldaki 3. Priam…

Onun babası 3. Alexander ise Truva kralı.

Orta Avrupa'da iken birdenbire hayli doğuya kayıp Anadolu'ya geçtik. Tarih kitabının yapraklarını apar topar geçerek çevirince böyle oldu.

Ondan beş yüzyıl kadar önce yani M.Ö. 12. yüzyılda, adı tarihte Podarces olarak da geçen **Truva Kralı 1. Priam**'ın ise, kenti Spartalılara teslim etmek zorunda kalmış olduğunu gayet iyi biliriz. Hani şu ünlü tarihçi Homeros'un **"Iliada"** adlı yapıtında anlattığı ahşap at ile kandırmaca öyküsü...

Homeros'a göre bu olay, Kral Priam'ın oğlu Paris'in, Spartalı Güzel Helen'i kaçırması üzerine çıkmış.

M.Ö. 7. yüzyılda, bir bölüm Truvalılar, antik kenti terk edip Avrupa'ya göçmüş. Balkanları geçip batıya doğru ilerlemiş, Neden sonra Sicambria'da (günümüzdeki Almanya'da Rhein Nehri'nin doğusu) yerleşmişler. Kimilerine göre yüzyıllarca sonra Galya'daki "Tricasses" adlı kente **"Troyes"** *(Truva)* adının verilmesi, eskiden "Lutetia" olarak anılan bir kentin adının da **"Paris"** olarak değiştirilmesi gelişigüzel değil.

Günümüzdeki Fransa'da, bunlara benzer biçimde doğudan alınma daha birçok yer adı olduğu söyleniyor. Tıpkı Ardennes adlı bölgenin adının Tanrıça Arduina'dan gelişi gibi… [Bu bağlamda **Sion-Vaudémont** adlı bir tepe de var. Ona kitabın daha sonraki bölümlerinden birinde değinmemiz gerekecek.]

*** * ***

Böylece, Merovenjlerin soyunu M.Ö. 12. yüzyıla, Truva'ya kadar getirdik.

Bundan iki yüzyıl öncesinde, Truva'nın özgün kurucusu sayılan Kral Troas'a rastlarız.

Onun babası Erihtonius ise Dardania *(Çanakkale)* kralı.

Onun babası **Dardanus**, Çanakkale'yi kuran kişi... "Dardanel" adı ondan kalmış.

Dardanus, Ege'nin kuzeyine Mora Yarımadası'nın kuzeyindeki Arkadya'dan gelmiş. Ancak oralı değil; daha önce Filistin dolaylarında yaşıyormuş.

Şimdi antik Ege uygarlıklarının tarihsel bilgiler bakımından kesinliğinden emin olunamayacak dönemlerine geldik… İşte o elimizdeki varsayımsal tarih kitabı da zaten buralarda başlıyor; bundan öncesine ilişkin herhangi bir bilgi vermiyor. Ancak geriye doğru izleyerek geldiğimiz şecere burada bitmiyor.

*** * ***

Birkaç adım daha eskiye gidelim; M.Ö. 15. yüzyıla gelelim.

Şimdi Akdeniz'in doğusunda, Merovenjler'in soy ağacının gövdesine çok yaklaştık.

Ancak artık tarihsel bilgiler bakımından doğru dürüst tek bir kaynak var: **Tevrat**.

Tevrat'a tarihsel bilgi bakımından güvenilebilir mi?

Buna daha önce de değinmiştik ama yinelemekte yarar var: Bu bağlamda Tevrat'a zor güvenilir. Anlatılan olayların geçtiği tarihlerden yüzyıllarca sonra yazılmış. Üstelik bu yazım da yüzlerce yıl sürmüş. Bir belge birikimine değil, kulaktan kulağa aktarılmış olan anlatımlara dayanıyor. O anlatımlar arasından ayıklamalar ve seçmeler yapılmış. 17. yüzyıldan sonra bilimsel tarihçilerin keşfettiği yanlışlıkları da var.

Bir yeri yanlış olunca, doğru olup olmadığı bilinmeyen bir başka yerinin doğruluğuna nasıl güvenilir?

Tevrat'ın aslında bir tarih kitabı olmadığını bilmeliyiz... Üstelik doğrudan dinin kurallarını ve inanç ilkelerini anlatmakta da değil. Tarihsel bilgiler ile alegori olarak alınabilecek birtakım öyküler iç içe...

Zaten tarihin bu dönemine kadar izlemiş olduğumuz soy ağacının da ne denli doğru olduğu, bu ve diğer birçok şecerenin düzenlemesinde kullanılmış kaynaklar ile onların dayandığı verilerin güvenilirlik ölçüsü de kuşkulu.

Dolayısıyla tüm bunlarda ne kadar doğruluk payı varsa bir o kadar da yanlışlık olabilir.

Buna karşın devam edelim…

Tevrat'ta "Darda" olarak anılan Dardanus'un babasının adı Zerah... Tevrat'a göre İsrailoğulları'nın 12 kabilesinden Benjamin ailesinden.

Dolayısıyla, vardığımız nokta şu:

Merovenjlerin kökeni, İsrailoğulları'nın Benjamin ailesine dayanır.

Benjaminler, Hz. Yakup'un soyunu sürdüren ailelerden biridir. Tevrat'ın "Tekvin" başlığını taşıyan ilk kitabının 35. bölümünde belirtildiğine göre; bu ailenin atası Benjamin, Hz. Yakup'un Raşel adlı karısından doğma küçük oğludur. Soyunu sürdürenlerin kimliği, aynı kitabın 49. bölümü ile "Tesniye" başlığını taşıyan kitabın 33. bölümünde anlatılır.

Kudüs'ün Sahipleri

Tevrat'taki anlatımların tarihsel bakımdan "gerçek" olup olmadığının aslında pek önemi yoktur.

Gerçi göksel *(semavî)* olarak nitelenen dinlerden birinin -hangisi olursa olsun- sıkı inançlısı olanlar, bunları *"gerçeğin ta kendisi"* sayar. Bu nedenle çok önemli tutarlar. Fakat konuya dinsel bakımdan değil, tarih ya da sosyoloji bilimleri açısından bakıldığında asıl önemli olan şudur:

Bunlara *"gerçeğin ta kendisi"* olarak inanılmış olması, sonra da bu inancın kitlelere yayılması, yüzyıllar boyunca tarihte gerek siyasi, gerek ekonomik gerekse toplumsal olaylara yön vermiştir.

Tevrat'ın "Yeşu" başlıklı kitabının 18. bölümünde anlatıldığına bakılacak olursa; İsrailoğulları vaat edilen topraklara ulaşıp orada yerleştikten hemen sonra, bu ülke 11 kavim arasında bölünüp paylaştırılmış. 12 kavimden biri olan Leviler, tümü arasında "rahipler" sınıfını oluşturduğu için bu paylaşımın dışında tutulmuş. Diğer 11 kavmin her birinin sahip olacağı bölge belirlenmiş.

«Ya 13. kavim?» diye sormayın... O bambaşka bir konu. Burada bizi ilgilendiren Tevrat'taki anlatımlar; dolayısıyla 12 kavim…

Tevrat'ta bu bölgelerden her birinin nereden nereye uzandığı ayrı ayrı betimlenmiş.

Kudüs, Benjaminler'e verilmiş.

İşte şimdiye dek anlatmış olduğumuz tüm olaylar dizisinin odak noktası burası. En değerli ve en önemli, doğruluğu tartışılmaz kaynak sayılan Kutsal Kitaba göre Kudüs'ün Benjaminler'in olduğu…

*** * ***

Godfrey de Bouillon'un soyunun Merovenjler'e dayandığını belirtmiştik.

Fakat onun için bunun önemi yoktu. Köklerinin Merovenjler'e dayanışı, sonradan aynı soydan gelen başka ailelerin bireylerince daha çok önemsendi.

Ne var ki, bu kadarla kalmayıp Merovenjlerin soyu bir de Benjaminler'e uzanınca iş değişmişti.

Hem öyle bir değişmişti ki…

Godfrey de Bouillon'un Kudüs'e düzenlenen ilk haçlı seferine katılması hatta nesi var nesi yoksa satıp savarak tüm olanaklarını bu uğurda kullanması, aslında hiç de "iyi bir Hıristiyan" oluşundan ileri gelmekte değildi.

Hem "iyi bir Hıristiyan" olup olmadığının sorgulanabileceğine daha önce değinmiştik.

Godfrey'in asıl amacı ya da ona benimsetilmiş olan amaç, bir Benjamin olarak, öz yurdu olduğunu öğrendiği ülkeye gidip oraya sahip çıkmaktı.

Nitekim sonunda sahip çıktı da…

Fakat onun bu sahiplenişinin başkaları açısından önemi daha da büyüktü. Dünya har zaman bir çıkar dünyasıydı. Bu işten asıl yararlanacak olanlar, Godfrey'in çevresindekiler, özellikle arkasında kalanlardı.

*** * ***

Şu bizim varsayımsal tarih kitabı var ya…

Gelin yine o tarih kitabının başına, kaldığımız yere dönelim.

Bu kez yaprakları ileriye, daha yakın tarihlere doğru giderek çevirelim.

Yüzyıllar birbirini kovalıyor... Kudüs'te, M.Ö. 11. yüzyıl sonlarındayız.

Tevrat'ın "2. Samuel" başlıklı kitabının 19. bölümünde belirtildiğine göre; Benjamin ailesinden Saul, ülkelerine yerleşmiş durumdaki İsrailoğulları'nın ilk kralı olmuş. Onun krallık döneminde, Benjamin ile Yahuda (Judah) ailesi arasında sıkı bağlar kurulmuş.

Tevrat'ın "1. Krallar" adlı kitabının 11. ve 12. bölümlerinde belirtildiğine göre; Saul öldüğünde, Yahuda ailesinden Davut kral olmuş. O sıralarda henüz bu çevrede tam bir barış söz konusu değilmiş. Kudüs bile henüz tam olarak İsrailoğulları'nın elinde sayılmazmış.

Kral Davut, ulusunun gelecekteki güvenliğini sağlamak amacıyla yıllarca başka uluslarla, özellikle de Filistinlilerle savaşmış. Sonunda bu savaşlardan zaferle çıkmış. Kudüs'ü kendisine başkent edinip oraya yerleşmiş. Nitekim kentin iç kalesine "Davut'un Kulesi" denilmesi oradan geliyor.

Benjaminler bu işe bozulmuş. Kral Davut'u âdeta ülkenin kendilerine ait bölümü üzerine yerleşmiş gibi görmüşler. Benimsedikleri tutumun özeti şöyle: *"Yahuda kavminin arazisi Kudüs'ün güneyindeki Yahudiye denilen bölge. Madem Davut kral olarak kendisine bir başkent seçecek; bunu Yahudiye'den seçseydi ya! Üstelik orası çok daha geniş."*

Böyle düşünmüş ama pek fazla ses etmemişler. Zaten dinsel nedenlerden kaynaklanan birtakım çekişmeleri varmış; kavimler arasında bir de bundan ötürü olay çıkarmayıp iyi geçinmeyi yeğlemişler. *«İsrail halkının kralı bizim topraklarımızda otururbut bize onur verir.»* diyerek avunmuşlar.

Kral Davut, Kudüs'te büyük bir tapınak yaptırmak istiyormuş. Bunun için hazırlığa bile girişmiş ama ömrü yetmemiş. Bu iş oğlu Süleyman'a kalmış.

*** * ***

Birkaç sayfa daha çevirelim…

Tarih M.Ö. 9. yüzyıl... [Tevrat'ta bunun tarihi belirtilmemiş ama başka kaynaklardan edinilen bilgilerle bu döneme denk düştüğü anlaşılıyor.]

Benjaminler ile İsrailoğulları'nın diğer kavimleri arasında büyük bir sorun çıkmış. Bir iç savaşa neden olacak kadar büyük bir sorun...

Tevrat'ta, Leviler'den birinin karısının uğradığı bir tecavüz sonucunda öldüğü, Benjaminlerin bundan sorumlu olanları koruduğu, dolayısıyla Levilerin bu suçu onların üzerine yüklediği yazılı. Fakat satır aralarında bu iç savaşın asıl nedeninin, Benjaminlerin Hz. Musa'nın getirmiş olduğu dini bir yana bırakarak Baal inancına dönme eğilimi göstermeleri olduğu anlaşılıyor.

[Baal inancı, Antik Çağda Doğu Akdeniz ile Mezopotamya yörelerinde yaygın olan, en önemli tanrısı **"Baal"** olarak anılan çok tanrıcı bir ilkel din.]

Tüm bu anlatımlar Tevrat'ın "Hâkimler" başlığını taşıyan kitabının 20. ve 21. bölümlerinde geçiyor.

Aslında bu durumu Benjaminlerin ortaya sonradan çıkarmadığı söylenir.

Bu sorun yeni değilmiş; öteden beri varmış.

Benjaminlere göre; Musa'nın bir "peygamber" sıfatıyla getirmiş olduğu tek tanrılı inanç sistemi, belki benimsenebilecek bir seçenek olabilirmiş ama "öncelikli kural" değil, "istisna" sayılırmış. Üstelik bu olgu Benjaminlerin diğer İsrail kavimlerinden kopmasını da gerektirmezmiş. Herkes kendi dini ve inancında, başkalarına saygılı olduğu sürece sorun çıkmazmış.

Onlara göre öyle!…

Şimdi diyeceksiniz ki, *«Peki ama burada bir çelişki yok mu?... Yahudilerin hem aynı soydan gelme hem de aynı dinin inançlıları olması gerekmiyor mu?»*

Evet, haklısınız, doğru fakat o Yahudi toplumunda çok daha sonraki bir dönemde kurallaştırılmış bir zorunluluk. O tarihlerde henüz öyle bir kural ya da gelenek yok.

Tevrat'ta, Hz. Süleyman İsrailoğullarının kralı iken ama Kudüs'teki tapınağın inşaatı bittikten sonra yani M.Ö. 10. yüzyıl ortalarında, kimilerinin yine "puta tapar" olmaya yöneldiği, yozlaşmanın arttığı anlatılır.

"Hâkimler" adlı kitabın 20. ve 21. bölümlerinde anlatılanlara bakılırsa; Benjaminler, asıl bu yüzden diğer kavimlerle bozuşmuş. Tecavüz olayının bir bahane olduğu görülüyor.

Fakat Leviler 12 kabile arasında "rahipler" sınıfını oluşturuyor ya!... Konu "din" olunca, asıl ve tek doğru Levilerin dediği ya!...

Önceleri tartışma ve karşılıklı suçlama düzeyinde görülen uyuşmazlık, zamanla kavga boyutuna varmış; giderek çatışmaya dönüşmüş.

Benjamin ailesinden olanların çoğu öldürülmüş. Kurtulabilenler, Kudüs'ten kaçmak zorunda kalmış; Fenikeliler'e sığınmışlar.

Fenikeliler de Baal inancını benimsediği için, Benjaminler'e kucak açıp onları diğer İsrailoğulları'na karşı korumuş.

Fakat Benjaminler kendilerini Fenike'de de yeterince güvende görememiş. Çünkü daha hâlâ onları "din düşmanı" olmanın ötesinde bir de "can düşmanı" olarak gören diğer İsrailoğulları'na pek yakın bir yerde oldukları için, can güvenliği bakımından daha uzağa gitmeleri gerekmiş; olabildiğince uzağa…

O tarihlerde Fenikeliler denizcilikte çok ileri… Benjaminler, Fenikelilerin gemilerine binip onlarla birlikte Akdeniz'e açılmış.

Kimisi Kıbrıs, Rodos ve Ege adalarında kalmayı yeğlemiş.

Kimisi Mora (Peleponnes) Yarımadası'na, kimisi Anadolu'nun Ege kıyılarına çıkmış.

Mora'ya çıkanlar kuzeye doğru ilerleyip Arkadyalılar ile kaynaşmış. [**Arkadya**, Mora Yarımadası'nın orta bölümüdür. Bu kitapta, daha sonra önemli bir konu kapsamında önümüze gelecek.]

Anadolu'ya çıkanlar ise, yüzyıllarca önce soydaşlarının bir zorunluluk altında olmaksızın göçüp kurmuş olduğu **Truva**'ya giderek orada yerleşmiş.

Biraz daha güneyde yerleşik olan Lidyalılara katılmış olanları da varmış.

*** * ***

Özellikle şu son anlatımlarda hep "mişli geçmiş" kipinin kullanıldığı dikkatinizi çekmiştir.

Bunun nedeni, tarihin bu çok eski sayılabilecek dönemlerine ilişkin bilgilerin, hele salt Tevrat kaynaklı olarak aktarılanların yeterince güvenilir olmayışı.

Madem güvenilir değil, niçin anlatıyoruz?

Bunun gerekçesini bir kez daha, üstelik altını çizerek yineleyelim:

Çünkü geniş halk kitleleri bunlara inanmış ya da inandırılmış.

İnsanlığın tarihi, saf ve özgün dinsel inançların dışında, din adamları tarafından yaratılmış olan dogmalara bağlanıp, bu anlatımların çevresinde dönmüş.

Makabiler

Roma İmparatoru Büyük Konstantin'in Hıristiyanlığı devletin resmî dini olarak ilân ettiği 325 yılında, Hıristiyan Kilisesi'nin ileri gelenleri İznik'te düzenlenen toplantıda bir araya geldi. Türkçede **"İznik Konsili"** olarak geçen bu toplantı, Hıristiyan Kilisesi'nin tarihteki en önemli birleşimi sayılabilir.

Bu toplantıda, yer yer birbirleriyle çelişkiler de içeren çeşitli İnciller ayıklanıp, sadece dört kitabın geçerliliği benimsendi. Bildiğiniz üzere; Matta, Luka, Markos ve Yuhanna İncilleri.

Diğerlerinin göz ardı edilmesiyle kalınmadı; hepsinin yakılıp yok edilmesi kararlaştırıldı.

Bu karar uygulandı da…

Uygulandı uygulanmasın da, yüzyıllarca sonra, ortadan kaldırılmış olan bu kitaplardan bazılarının kopyaları bulundu.

Demek ki, bunları yakılmaktan kurtarıp bir yerlere saklayanlar olmuştu. Fakat sonraki dönemlerde bile bunların ortaya çıkarılması çok tehlikeli olduğu için, saklanmış oldukları yerlere ilişkin bilgiler de yitirilmişti.

Keşfedilenlerin arasında, "Makabiler" başlığını taşıyan iki kitap var.

Bu kitapların ilkinde; Yahudilerden kimilerinin, Kudüs'ten kovulduktan sonra, hısımlıkları olduğu için Mora Yarımadası'nın güneyindeki Laconia'da bir kent halkı olan Spartalılara sığındığından söz edilir.

İkincisinde ise açıkça şöyle bir söz geçer: *"Spartalılar ve Yahudiler kardeştir ve her ikisi de İbrahim'in soyundan gelmedir."*

Spartalı erkekler saçlarını uzatır, hiç kesmezdi. Güçlerinin uzun saçlı oluşlarından ileri geldiğine inanırlardı. Tıpkı Samson gibi... Tıpkı sonradan Merovenjlerin yaptığı gibi… Dolayısıyla Merovenjlerin bu inançsal geleneği için başka bir kaynak aramak gerekmez.

*** * ***

Benjaminlerin batıya göçü sırasında Fenikelilerin bir bölümü de bugünkü Fransa'nın Akdeniz kıyısındaki Narbonne kenti yakınında bir koloni kurmuştu. Bu kolonide kalanlardan kimileri, sonra kuzeybatıya doğru göçüp bugünkü Fransa'nın güneyindeki **Languedoc** bölgesine yerleşmişti.

Dendiğine göre; bu göçerler arasında Benjamin ailesinden olanlar da vardı.

Daha önce de değinmiş olduğumuz üzere; bu bölgeye tarihte "Narbon Galyası" da denilmiştir.

Böylece "Galya" sözcüğü üzerinden Keltler ile Benjaminler arasında bir diğer bağlantı daha kurulur.

Bu tarihsel bağlantılara ilişkin varsayımlar, öteden beri Katolik Kilisesi'ni çok rahatsız etmiştir.

Fakat bağlantılara ilişkin varsayımlar bu kadarla bitmez.

Hatta konuya Katolik Kilisesi açısından bakıldığında, bundan sonrası rahatsızlık verme boyutunu da aşar; çok tehlikeli ve zararlı olmaya başlar.

*** * ***

Benjaminler biraz daha didiklendiğinde, başka ilginç noktalar da görülür.

İsrailoğulları'nın diğer kavimleriyle çatışıp Kudüs'ten kovuldukları ya da kaçtıkları için, orada bu aileden hiç kimsenin kalmamış olduğu sanılmamalı. İsa'yı "Tanrı'nın oğlu" olarak ilan edip Hıristiyan dininin doğuşunu sağlayan Aziz Pavlus *(St. Paul)* bu soydan gelmeymiş. Bunu bir başkası söylemiyor; kendisi öyle yazmış. Benjaminler kovulup kovalandığında, nasılsa Kudüs'te kalmayı başarmış olan bir kolun kalıtımını taşıyormuş. Bunu, İncil'in "Romalılara Mektup" adlı kitabının başında açıkça belirtmiş.

Soyunun İsrailoğulları'nın diğer kavimleriyle çatışmış olmasına, hem bunun bir bakıma puta taparlıktan kaynaklandığının söylenmesine karşın; Hıristiyanlığın tarihteki en önemli önderlerinden biri, yeryüzünün en yaygın dinlerinden birini kurmuş. İncil'de Benjaminler'e ayrı, özellikli, ayrıcalıklı bile denilebilecek bir yer tanımış.

Şimdi burada elbette şöyle diyebilirsiniz: *«Hesapça arada bin yıla yakın bir süre var. Aziz Pavlus bin yıl önceki atalarının yapmış olduğu gibi yapmak zorunda mıydı ki?»*

Hayır!... Elbette hiçbir oğul babasının izinden gitmek zorunda değildir. Hele araya sayılamayacak kadar çok nesil aşımı girince, hele bir de buna yaşanılmakta olan çağın gerekleri eklenince çok şey değişir.

Fakat burada bir başka incelik var.

Benjaminlerin puta taparlığa yöneldiğini kim söylüyor?

Tevrat'ta anlatılanları "katışıksız gerçek" olarak benimseyenler.

Peki, ya Tevrat'ta anlatılanlar, kaleme alındığı tarihteki ön yargılı bir tutumdan ötürü yanlışsa?... Ya bu işin ardında bir başka iş varsa?

İşte bakın, Yahudilerin dinine karşı Benjamin ailesinden Aziz Pavlus yepyeni bir din kuruyor. O tarihte geçerli olan tabular yıkılıyor.

Bu bir din devrimi...

Bu en büyük tepki... En büyük protesto.

Belki de bir bakıma dinler tarihindeki ilk protestanlık ama adı öyle değil; adı Hıristiyanlık.

Böylece Hıristiyanlık, Tevrat ile İncil'i bir bütün olarak benimseyip, öncekine "Eski Ahit", sonrakine "Yeni Ahit", ikisine birden "Kutsal Kitap" demişse de, daha ilk kuruluşundan beri özellikle Yahudilere karşıt bir tutum yani açıkça Antisemitist bir nitelik edinmiş oluyor.

Bunun adı neden "Hıristiyanlık"?

Çünkü adını Hz. İsa ile özdeşleştirilen **"Christos"**tan alıyor. [Hıristiyanlık teriminin Fransızcadaki karşılığı Christianisme, İngilizcedeki ise "Christianity". Bunun kökü olan ve "mesih" sözcüğü ile eş anlam taşıyan "Christ" sözcüğünün Türkçeye dönüştürülmüş tam karşılığı aslında "Hıristo" olur; bu da "kral" demektir.]

*** * ***

Godfrey de Bouillon'un soyunun Benjaminler'e dayandığını anladık.

Diyelim ki, doğru. Diyelim ki, öyle olduğu kabul edildi hatta bu kadarla kalınmayıp, bilimsel olarak da kanıtlandı. Bundan ne çıkar?

Şu çıkar: Daha önce de değinmiş olduğumuz üzere; Godfrey de Bouillon Aşağı Lorraine dükü iken ülkesini terk ederek askerleriyle birlikte haçlı seferine katılıp Kudüs'e giderken, amacı kutsal toprakların Hıristiyanlığın denetimi altına girmesine katkıda bulunmak değildi. Ana yurduna sahip çıkmak, hakkı olduğuna inandırıldığı **"miras"**ı elde etmek istiyordu.

Miras!... Bununla özel bir şey mi kastediliyor?

Evet!

Nasıl bir şey?

Bambaşka bir şey.

Bu konuda hiçbir açıklama yok mu?

Var!...

Bir an için geriye dönüp, ortaya kafa kurcalayıcı bir soru atılmasına yol açan olayı hatırlayalım: Haçlı seferinin sonunda Godfrey de Bouillon, zaferinin hemen ardından nereye yerleşmişti?... Üzerinde birtakım yıkıntılardan başka hiçbir şey bulunmayan Siyon Tepesi'ne. (Kimine göre Tapınak Tepesi'ne.) Niçin böyle kenara çekilmiş gibi göründüğüne ilişkin soruyu ise yanıtsız bırakmış, görünüşe aldanmamak gerektiğini belirtmekle yetinmiştik.

Şimdi açıklayalım: Kenara çekilmemişti. Onun için hedef, genel olarak Kudüs değildi. Özel olarak ve sadece Kudüs'teki Siyon Tepesi idi.

Ona, Kudüs'te arayıp bulması gereken bir şeyden söz edilmişti.

Asıl miras oydu işte!

O "şey", -her neyse- Siyon Tepesi'nde gizliydi.

Sonraki Bölüm : Siyon